

Л2005
6081к

Бақыткерей ЫСҚАҚ

**ЖҮРЕГІМ -
ЖҮЛДЫЗДАР ҰЯСЫ**

Бақыткерей ЫСҚАҚ

**ЖҮРЕГІМ -
ЖҰЛДЫЗДАР ҰЯСЫ**

Қ

өлеңдер, толғаулар, поэмалар

Астана
2004

821.512.122-1

ББК 84 Қаз 7-5

Ы 88

Қазақстан Республикасы
Ақпарат министрлігінің бағдарламасы
бойынша шығарылды

Ысқақ Б.

Ы 88 Жүрегім – жұлдыздыр ұясы. Өлеңдер, толғаулар, поэмалар. – Астана: Фолиант, 2004. – б.

ISBN 9965-619-67-0

Белгілі ақын Бақыткерей Ысқақтың *“Жүрегім – жұлдыздар ұясы”* аталатын бұл кітабына әр жылдары шыққан жыр жинақтарындағы лирикалық өлеңдері мен поэмалары еніп отыр.

Соңғы жылдары жазған жаңа жырлары мен поэмаларында ақын елімізде болып жатқан ұлы оқиғаларға шабыттана үн қосады.

Адамгершілік, достық қарым-қатынас, азаматтың қоғам алдындағы борышы – Бақыткерей өлеңдерінің арқауы.

Туған жердің әсем табиғатын, жастық шақтың ерекше, бөлек, сұлу бейнесін, ыстық махаббаттың нәзік тербелісімен жырлайды.

Ы $\frac{470225202}{00(05)04}$ 04

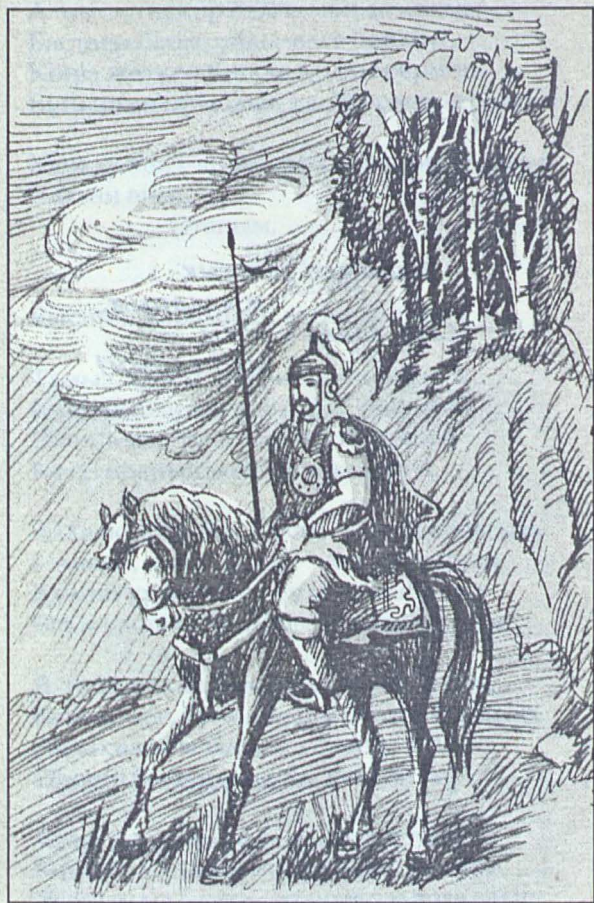
ББК 84 Қаз 7-5

ISBN 9965-619-67-0

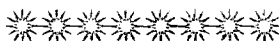
© Ысқақ Б., 2004.

© “Фолиант” баспасы, 2004.

Дендер

*Шадыман шаттық-
жылдарым,
Сыр сандық толы —
жырларым!*

Алпысқа сәлем!

Ассалаумағалейкум, Алпыс асқар!
Маған жұмбақ жолдарың жарыс бастар,
Тура ма, айналым ба, бәйге аламан,
Шаңымды шақырымдар алыс тастар.

Алпысқа асқар белге-мен де келдім,
Бастағы білім, ойды-елге бердім!
Көңіл жеткен биікке қолды сермеп
Бұйырған ырыздықты-Жерден тердім!

Мен де пендең, жетсем деп армандадым,
Салған әнім:

Отаным,

Елім,

Далам,

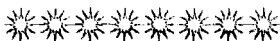
Егісінен Бабамның алған дәнім!

Тамыз, қазан, ақпан да мамыр өтті,
Қар жаңбырын кештірді, өмір епті.
Әке-шеше, туыстар, бауырластар
Кетті оранып жеті кез ақыретті.

Алла берген, бес балам — бес саусағым,
Немере, жиендерім — көз қаусарым.
Құлаш ұрған, жүз құлаш жағалауға
Бір жүзейік, Жанарым, жаса жарым!

Я, тоба, асқар белдер өркештей бер,
Бауыр, дос, туған жерім бел шешпей ер.
Ақсақал абыздардың салған жолын
Өнерін басындағы тіл, көздей көр!

Ұзартпас ғұмырымды алтын тастар,
Бірге бол, атамекен, жарқын жастар.
Жанымды жетелей бер жолдарға алыс
Мен Ұлың, жарысқа сал,
Алпыс, асқар!!!

Қамшыгер

Өрімі алты тұғам, мүйіз сапты,
Қасиетті қамшыда бар иіс төтті.
Қолы қатты Қамшыгер тартып өтсе
Көн түгіл, тіліп өтер киіз қапты...

Еггілік, дәлшіл, тездік, шалымдылық,
Сезімтал, өткір, батыл, қарымдылық,
Сертке берік Қамшыгер сескенбеген
Қаһарланған Ханға да көрін төгіп.

Бұлжытпай, қапы кетпей шайқастарда,
Сермелген серік болып адаспанға.
Батыра, көсе серпің, орай тартса —
Бас түгіл, қақ айрылған қара тас та!

Барымта, бөсекеде қан да сіңер,
Бүктеліп белбеуінде, жанда жүрер.
Көстите, дырау тисе жайратады —
Тобықпен, шынтақты ұрған-Қамшыгер!

Күдері, дойыр, барбас, жыланбауыр,
Қамшы алақаны құлан сауыр.
Екпіні найзағайдай көз ілеспес
Суылы ысылдаған қыран дауыл!

Мергендік, қарулы күш-білегінде,
Өжеттік Қамшыгердің-жүрегінде.
Сабында-сұлулығы, беріктігі
Ашуы он алты өрім-өзегінде!..

Қашан да жоқ іздейміз барды ақтарып,
Айтамыз көп шындықты алдан барып.
Қамшыгердің көзіндей, сол қамшыны
Ұстасам, кетем кілең — аруақтанып!!!

Қайыңдышоқы

Тобылғы қыр,
қамшыға алғам сап,
Шоқысына өрлеп келем алға аттап.
Адамдарға алдағының бәрі арман
Басқан сайын бара жатыр асқақтап.

Қайыңды тау,
Арғын-Қыпшақ мекені,
Көздеген жер, таңдап атқан текені.
Шегінеді боз тұманды жамылып,
Қалампырлы, бүлдірген сай етегі.

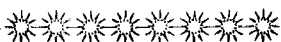
Қайыңды өзен, қамыс, талды толқытқан,
Аққу қайда аспан астын балқытқан?!
Керек қазір, итаяғы алтыннан
Болған байлар — ұлтарағы барқыттан!

Болған байлар... арыстандай ақырған,
Қан шығармай тырнақтарын батырған.
Аштан өлмей, көштен қалмай
Ел сонда
Малын бағып, тентіремей отырған...

Аяқ тіреп туған жердің тасына,
Өрлеп келем, даңқ бардай басында.
Құмар қанып, әр басқанда жасарам
Жүйрік қиял, тасымашы, тасыма!

Әрекетсіз, гұмыр кешу тірлік пе,
Қол ұшын бер, қол жеткендер билікке.
Бекзаттығын, Берекесін-халқымның
Көрмек болып-өрмелеймін биікке.

Әбдігапар, соңғы ханы-Қыпшақтың,
Таққа отырмай, шыққан шыңы-Қазақтың.
Қолын жайып,

Елге бақыт тілеген
Дәстүр, даңқын сақтау үшін-ұрпақтың!

Ұлы мұрат,
Адал-бірлік, ақ алмас,
Елің үшін, жауыңа шап жалаңбас.
Қорыққанда қобыз алған қолына
Қияметте құлақ күйін таба алмас.

Басын қосқан, исі қазақ қонысы,
Жеткізбейді Қайыңдының шоқысы.
Шығу арман-жан жұтамай тұрғанда
Ай, Жұлдыздың қатар келмей тоғысы.
Қол созым жер...
!Қайыңдының шоқысы!

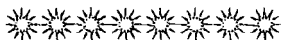
Әулие ағаш

Өткен-кеткен пенделер табынатын,
Жолдан жырақ, тұрды ағаш қабығы "алтын".
Жанырағы шуылдап жел өтінде
Жолаушыны қарсы алып жолығатын:

Көк шалғынға шідерлеп атын барып,
Жатушы еді, адамдар малын шалып.
Киесіне бас ұрып, тәуіп етіп
Ырым жасап байлайтын, ағын алып.

Сылап, сипап, арса-арса бұтақтарын
Босатпайтын су ішіп, бұлақ маңын.
Дастарханын далаға жайып тастап
Ата-бабаң отырған қарақтарым!

¹Торғай даласындағы биік шоқының біреуі, биіктігі 569 м.

Тәңір оты – түспеген найзағай да,
Қадамаған төсіне-жау да найза.
Мың тілектің қайтар деп, бір сауабы,
Ықыласпен ойлайтын жанға пайда.

Жоғын сұрап ғарып жан жалынатын,
Көшін бұрып, тоқтатып табынатын.
Батыр, бай да тазарып, малдас құрып
Жұмбақ күшке тіленіп табынатын...

Әулие жер, суы ма, ағашы ма,
Бақ қондырған қу басқа...
нанасың ба?!
Кездеседі, бар, – дейді оттан қалған
Әулие ағаш қазақтың даласында.

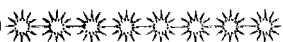
Бір құдірет болмаса, келмес елің,
Ақыл сана, түйсікті жеңбес едің.
Жеңбес өлім,
Өзіңді ешқашанда...
Іздеп келем... Сен қашан кездесесің!

Бүркіттің сыры

Тым ерекше шой бітім жаратылған,
Құйрығынан қос көбе таратылған.
Жайса қанат шалғысын құшақ жетпес
Заулап ағар, жасындай тура атылған.

Делқұлданса шөулінің¹ нар тұлғасы,
Бұлттар көшіп, жайпалар талдың басы.
Көкжал түгіл бір бүктер жолбарысты,
Жемсауында күтірлеп таудың тасы.

¹Шөулі – бүркіттің еркегі.

Тұяғы ұзын, салалы төрт саусақ бар,
 Сығымы¹, жем басары² көк қармақтар.
 Шеңгелді³, тегеуірінмен⁴ басқан кезде
 Олжаның қызыл қанын күрт саулағар.

Томағасын тұмсықтан сыпырғанда,
 Бір шаңқ етер шымыр үн аш қарында.
 Серніп тастап тұғырын, оқтай ұшар
 Жеті қабат көк зеңгір асқарына.

Толық саны сіңірлі, тегеуірінді,
 Тепкісіне шыдамас бөгеу түрлі.
 Оғтай ойнап жарқылдап қызыл көзі
 Арқаланар жердегі демеу үнді.

Тас түлектен⁵ жеткенде мұзбалаққа⁶,
 Үш тоғызды артғырар шапқан атқа.
 Не жегеді қызыл жон қыр түлкісін
 Байлап кетсең, күлім көз, ақ тамаққа...

Бүркіт тобы сан топқа бөлінеді,
 Қырғый, сұңқар, ақ түйғын көгімдегі.
 Қаршыға мен бидайық, лашын құс,
 Тұрымтай, ителгілер өңірдегі,
 Күйкентай, жағалтай боп бөлінеді.

Жүйке тозса адамның оңбайды ісі,
 Кімнің ерте келеді кәртайғысы.
 "Шық саятқа жігерлен,
 Қыран құстың
 Қанатында қалады-ер қайғысы!" —

¹Сығым — ортаңғы

²Жембасар — ішкі

³Шеңгел — сыртқы

⁴Тегеуірін — артқы саусақтар

⁵Тас түлек — төрт жасы

⁶Мұзбалақ — бес жасы

Оралсын достар, оралшы құстар,
жұмыртқа басқан жеріңде,
Домбырам сөйлер, төгілер күйлер,
тиегі болшы шегіне!

Ысқақтар

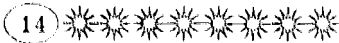
"Талайлардың фамилиясы-Мәмбетов"
ІЗТАҒЫ

Білмейді адам, ғұмыр көшін қай мезгілде тұрақтар,
Нар қамысқа айналады құлын құйрық құрақтар.
Тәтті үміті үзілмеген, мынау аңы өмірден
Теңізді аңсар өзен көлім, озенді іздер бұлақтар.
Бауыры ыстық өкпесі жоқ,
адал жүрек-құшақтар,
Амансың ба?
Бар болыңдар, әкесі аттас — Ысқақтар!

Үстімізде тұрмыс, дәуір, тайғақ асу жанталас,
Бар жиганы суга кетің, тал қармаған қарбалас.
"Ханнан қазық,
Биден тоқпақ" қазақ халқы корсе де,
Ар-намысты жерге тапқан, елден безің сандалмас.
Қалған талай, келер тағы мойын,
қолға алтын тас,
Ысқақова, Ысқақ тегі, басқалар да таң қалмас.

Кісіліктің қайырымын, қуанышын — ел көрсің,
Тас түйінде қамшыңның алтын өзек өрмесің.
Әкім, әнші, академик, дәрігерсің, ғалымсың,
Әскер басшы, геологсың іздеп тапқан кен тосің.
Дізгін берген бәріне де қақпайламай делбесің,
Ел сыйлайды еңбегі адал, ұл мен қызға сенгесің.

(Балаларда бұндай есім кездеспейді осы күн),
От Анамен күнде аластап, үкі түяқ бесігін,
Құран ашып әкемізге осы есімді берігін,
Ысқақ атты Пайғамбардың құрметтен есімін.
Алып жүрміз содан бері, адал табыс-несібін,
Жайық, Ертіс, Нұра, Іле, Торғай куә — Есілім!

Бір Ысқақов хас жазушы, бірі ақыны халықтың...
Кетсе де олар жер бетінде дәні қалар ұрықтың.
Ысқақовтар:

ұстаз, сарбаз, студентер, үшқыштар,
Бірі бос жүр, арман тербеп арқасында нарықтың.
Жол табармыз қара түн мен арасынан жарықтың,
Арман, үміт, өмір барда, көңіл неге зарықтың.
Жұмыскердің ішкі сырын білдіреді келбеті,
Дәулеттінің мырзалыққа бейім келер әулеті.
Айбағымен қол бастаған аты шулы ханыңды
Ақын, жыршы айтуымен танып білген жер беті.
Ақыл, ойды, ақ ниетті жеңе алмайды жел өті
Ысқақ-тегі көбейіндер,
Пайғамбардың – үмбеті!

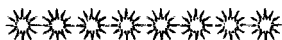
Оят, жаңбыр

Құйыл жаңбыр,
Төгіл жаңбыр, бұрымыңды тарқатып,
Атырапты,
Топырақты, жіберді аяқ шаңдатып.

Алла-күні,
Аспан үні жер бетіне жіберген,
Ей, адамдар,
Түр шамаң бар, қара алдыңа, жігерлен.

Топан селді,
Заман желі, мезгілінде тоқтатар,
Сені, мені,
Өмір демі ілестіріп таң атар.

Жырла жаңбыр,
Жүрек балқыр дауысыңнан жаңылма,
Жемқорланбай,
Елді алдамай келсін пенде ақылға.

Жатқан тылсым,
Тазартылсын, сай-саланы аршыңдар,
Ұйқылы ояу,
Тірлік баяу, қалай жүрген жансыңдар.

Жылы көздер,
Жақсы сөздер, шықсын адам аузынан,
Сипап айтқан,
Жылап айтқан,
Көктің оян даусынан!

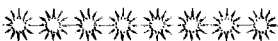
Реанимацияда

Ақ түтектер көк тамырдай тарбиып,
Жатыр маған, шыны-шыны қан құйып.
(Етпетінен туган басым,
жер басып
Бір тоймаған бұл өмірден шалқыып).

Ақын жүрек, тымырайма, бұлқынба,
Жебірейіл шеңгелі жоқ алқымда.
Тұңғиықтан алып шықты бір адам,
Басқан іздей қалды тажал артымда.

Елестейді, бүгін зат жоқ – бөлшектер,
Ақ дулыға қоршаған қыз, еркектер.
Қайдан бассын тамшы суы шөлімді,
Тілім ұшы, болар-болмас кермек тер.

Ана сүтін – жүрегімнің қорегін,
Бүлдірдім-ау, қалған өмір-тірі өлім.
Шыны-шыны (жынға толы шараптай)
Адам қанын –
Ішіп жатыр жүрегім!

Өнер нұры

Жұмағали Өмірбекұлына

Сен жүрген күре жолды шаң баспасын,
 Дос-туыс құшақтағы адаспасын.
 Жан-аға,
 Кісілігің — бір сағыныш
 Адалдық — кеудеңдегі асыл тасың.

Абырой, асыл, қадыр - қанағатта,
 Мінуге жаралған — тақ,
 қазанат та.
 Мұратың - ізгіліктің жолын тауып
 Жағтасын,
 Есіміңді ғалам жатқа!

Арқада гүл сөйлейді бір әнді ескен,
 Олар да тіршілікте тұман кешкен.
 Туған жер қасиетін,
 Жолдас еттің
 Ұмытпай, тіл, дініңді,
 Құдайды естен.

Бұл күнде аспан, жерде ағын күшті,
 Асыл құс өнеріңді алып ұшты.
 Қақ айыр қара бұлттың көк сауырын
 Жасындай жарқылдасын жалын ішкі.

Құй, селдет, өнеріңмен жауын болып,
 Кетті ғой тозаң басып,
 дауыл толып.
 Жапырақ жайсын нұрға алақанын
 Үстіне көк майсаның ауыл қонып.

Ұш, самға туған елдің тұғырында,
 Дөңгелесін жұмыр жер жұмырыңда.
 Көз аясы кең болар —
 көктегінің

Көріп қал,
 Қайта келмес ғұмырыңда!

Қыпшақ тілі

Тілмен егіз, ел-жұрттың бар тағдыры,
Қонған басқа бақ болып әруақтары.
Жеті қабат аспанға бұтақ жайған
Алып терек Алаштың тармақтары.

Жер шарында адамның қанша түрі,
Тілдері бар соншама,
Алшақ діні.
Сақталған Венеция шіркеуінде
Махмуд Қашқаридың,
"Қыпшақ тілі".¹

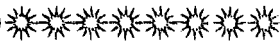
Он үшінші ғасырдың жылнамасы,
(Қайран қыпшақ қалмаған қайда басы).
Қашап жазған қаншама өз тілінде,
Бізге мұра қалдырған қалқан тасы...

Үйде туып, дүзде өскен – бабаларым,
Қылыш қайрап, ат мінген – даналарым.
Кир патшадай жаулардың басын кесіп
Ел қорғаған, қолаң шаш – аналарым!

Алтай, Еділ арасын мекен етіп,
Дешті қыпшақ жайлаған ән тербетіп.
Көк бөріге сыйынған жатса-тұрса,
Байрағының сабына шекелетіп.

Жау өтінде дұшпанның алған жаның,
Зұлпыһардың нық ұстап алтын сабын.
Аяғын шеки басқан тұлпар мініп,
Мысыр, Шамды билеген сұлтандарым!

¹Италияның әйгілі ақышы Петрарка Махмуд Қашқаридың "Кодекс куманикус" яғни, қазіргі күні "Қыпшақ тілі" деп жүрген қолжазбаны олерінде Венецияның "Марк Әулие" шіркеуіне сыйға тартқан.

Батыл сөйлер,
Басқаға үнім ермес,
Ой санасын, қор еткен күнін көрмес.
Ана тілім —
Бабамның таза қаны,
Тілімді жұл,
Жазамын — тілім өлмес!

Тілім, дінім, өмірім, бостандығым!
Айбат намыс,
Қазына ақ сандығым.
Сәби мұңсыз өмірде, қасірет үнсіз
Тілім барда қолымда аспандағым!
Тілім, дінім, өмірім, бостандығым!

Ақ диірмен

Көз алдымда, сар күлше, ақтары нан,
Аппақ үн сап тулаққа ақтарылған.
Ақшыл диірмен, ұста шал жасап берген
Ұлы таудың құлаған жақпарынан.

Құлақта үні, тістетіп қашағаны,
Тамған тасқа терімен қоса қаны...
Ырыс, байлық тіршілік тұтқасы боп
Сол екі тас күзеткен босағаны.

Кіндігіне бақалақ, тығырық сап,
Тұтқа сабын жіп орап нығырықтап.
Тарттым түнде жүрелеп, ақ диірменді,
Күндіз қолым тимесе, іңір ұйықтап.

Ұяға сап уыстап ақтағанды,
Ықылықтап, ыңылдап салғам әнді.
Бір ырғақпен диірменді дөңгелетіп
Желп-желп етіп түсетін тартқам дөнді.

Диірмен даусы ыргалып, аңыраған,
Лыпылдатса боздан ап жамыраған.
Ақтарылған ақ ұнды лекілдетіп
От босында балғын шақ зымыраған.

Әжеммен де қолдастым, шешеммен де,
Неге сонша кетті өмір есең менде...
Қасиетті сол нанның киесі ме,
Аман қалдым, ажал-оқ кезенгечде.

Қызыл дәндей диірменнен аман түстім,
Арқасында құламай табан күштің.
Алпақ ұндай, еңбегім, өлеңдерім —
Бауырсағы шашылған қуаныштың.

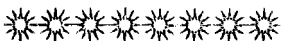
Дәмі келер ойласам таңдайыма,
Кісе нанның күші бар тал бойымда.
Диірмен тастай дүние... көріп келем,
Жаратқанның жазғанын маңдайыма!

Жұрттағы үй
Жұрттағы үй — еске салады,
Ескі ауыл, өткен жылдарды.
Доп ойнаған алаңы,
Қара табан ұлдары.

Қария қарттар жоқ бүгін,
Теңейміз бәрін асылға.
Атадан қалған көз мүлкін
Жоғалттым өткен ғасырда.

Қабырға қалған сойдиып,
Қамшы, тымақ ілінген.
Пеш орны жатыр монтиып
Әжелер белі бүгілген.

Отырып еді-ау көрпеде,
Алқақотан қонақтар.

Танымал жандар өлкеге
Шешен тіл, құйма құлақтар.

Ескі үйдің жаны айнала,
Аққұман, кесе сынығы.
Қарасаң бәрі жәй ғана
Ойласаң өмір қызығы.

Құлындар аунап желіде,
Қызықтырған шалдарды.
Қалыпты басып бүгінде
Алабота албарды.

Жым-жырт малсыз айдала,
Келмейді ешкім бұл жерге.
Жасындай көздің жол ғана
Төгіліп жатыр өзенге.

Кесіртке кірді қуысқа,
"Қожасы мен — деп, — сарайдың".
Гүрілдеп ұшқан дауысқа
Жұтаған жұрттан қараймын.

Баспалдақтар

Заманға сай жолдар көп баспалдақ бар,
Аяқ барда алшаңдап аспандап қал.
Мәрмәр тастың үстінде қалы кілем
Кемпірқосақ түріндей баспалдақтар!

Үмітіңе бастайды баспалдақтар,
Таянышын нық ұстап қос қолдан бар.
Төзіміңді құрбан қыл қырсықтанбай
Жол түскенде аянба асқарды ап қал.

Белді шешіп жетсең сен, жалқауланба,
Керек жерде, керек бол, сақаулан да,
Қырық қырсық жолға бүр өзің шыққан
"Басқышыңды" бастырма тақау жанға.

Күдік сәтсіз, өрбісе күлдей уат,
Жетімдіктің желі өткен-елдей шулат.
"Баспалдақтың" басында отырғанда
Өзі берер тіршілік — күндей қуат.

Сені күтер майысып дастарқандар,
"Баспалдақтың" үстінде дос болғандар.
Шығарады биікке, түсіреді,
Мансаптай бұратылған — "Баспалдақтар"!
Бас-
 пал-
 дақ-
 тар!

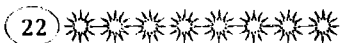
АСЫЛ СЫЙ

Тұрмысыңмен тірлікте алшаңдайсың,
Қанша секір, бойыңнан аса алмайсың.
Тобық тайды сүрініп қара тасқа
Келді бейнег,
Өткенді армандайсың.

Жігіт едім, тұрмайтын қолды-аяққа,
Көңілім бай, ақы, пұл алмай-ақ та.
Бір пендеге арамдық ойламай-ақ,
Шыға келдім таянып ақ таяққа.

— Шықлақ түгіл, жүр өне, сыңар аяқ,
Шауып ертең кетесің құлындай-ақ, —
Деп, бір Досым сыйлады қолыма ұстар
Асыл таспен зерленген шұбар таяқ,

Жан емес ем, құмарпаз — жарқылдаққа,
Ұстап жүрдім мінгендей арғымаққа...
Қанша жерден, құны асыл, алтын болсын
Жетпейді екен, бір басқан екі аяққа!

Өліара

Ақ көрпесін жайлап ашып паң дала,
Желге арқасын сипатады жай ғана.
Қыстың қолын төмен жаққа сырғыған
Уысына ап жібермейді сай-сала.

Қоңыр желден шуақ исі құйылып,
Кәрі қыстың соңы кетті сұйылып.
Қожайын кеп, қашып шыққан серідей
Асығыстан алба-жұлба киініп.

Күн күймеден ақ сәукеле күледі,
Алтынкүрек етектен ап кіреді.
Сепкіл-сепкіл өзен бетін сипалап
Тұман қолы мұз іргесін түреді.

Ақпан, наурыз сөйлеседі бір үнде,
Нәзік дыбыс мұз сүңгінің тілінде.
Тау мен дала тұтқындарын алмасып
Елшілері отыр терек түбінде.

Нөсер

Қара бұлттың жер иіскеп жамбасы,
Шүпір-шүпір толды өзеннің арнасы.
Аспан асты жарылғанда түнеріп
Етпеттеген гүлді құшты қыр басы.

Мұздай судың саусақтары сүйреңдеп,
Дөңнен төмен түсіп кетті иреңдеп.
Жардың төсін алқа-салқа ағытып
Күбірлейді шатқал бойлап күйбеңдеп.

Тынды жауып, сел тоқтады көсілген,
Нүр құйылды күмбез көктің төсінен.
Қыр беткейден гүл көтерді бастарын
Моншақ жұлдыз жерге тамып көзінен.

